

april 2013

Pacifik 2013

Hawaii

7. april 2013, nedelja

Ko Olina, Oahu

Ob sedmih zjutraj odletiva, ob sedmih zvečer priletiva. Lepo se sliši. Če ne bi na tem svetu obstojali časovni pasovi. Od sedmih zjutraj do sedmih zvečer pomeni v najinem primeru 24 ur. No, saj ni slabo za pot na drugo stran sveta. V Frankfurtu se le sprehodiva do drugih vrat in že odletimo, v San Franciscu pa je (poleg čakanja na prehod meje) časa le za pivo. Prvič tudi letiva z A380. Do Amerike. Naprej pa z 767. Kakšna razlika! Če je A380 tako tih, da se je treba skoraj šepetaje pogovarjati, da ne motiva sosedov, je Boening zelo hrupen. In še mrzlo vleče od okna tako močno, da se je treba dobesedno zaviti v odeje. Vidi se tehnološka razlika, ni kaj. Bravo Evropa! Sicer pa, tisto, kar me je najbolj skrbelo, je šlo brez težav. Dodatni kos osebne prtljage prevelikih dimenzij (račji kljun) sem (po malo pogajanjih) doplačal simbolično. Pa tudi sicer sva potovalki naložila do skrajnosti (in še kakšno kilco čez), pa je vseeno moralo nekaj stvari ostati doma. Američani so sicer vse tri pakete odprli, pa se tudi niso pritožili. Pritožila se je Vesna, ker so ji ročno prešnjofali vitaminske tablete. Izgleda, da njihove mašince le ne vidijo skozi alu folijo.

Zanimiv podatek sem prebral na letalu. V svetu vlada konjunktura. Svetovni turistični promet se je v letih 2011 in 2012 povečal vsako leto za okoli 9%. Za letos so napovedi še boljše. Zanimivo, da v Deželici tega nihče ne omenja. Mediji skrbijo le za čimbolj morbidno vzdušje in zaplankanim teve odvisnežem ponujajo svojo resnico (kaj ni v Severni Koreji tudi tako?). Da je pač recesija. Hja, če ne bi di-dej s pajdaši pred leti spravil na varno toliko državnega denarja, bi bila konjunktura morda tudi pri nas. Ampak, to niti ni pomembno. Bolj pomembno od vsega je, da ljudje še kar naprej hodijo na volitve in se ob pivu celo kregajo o svojih političnih idolih. Čudna so pota sociološkega marketinga, čudna... Pa pustimo politiko politikom. Prebral sem tudi nekaj o Vesninem novem super-truper telefonu. Pravzaprav o reklamiranju tega produkta. Tega, da ima 4 jedrni procesor, full HD resolucijo zaslona, LTE 4G in še in še, reklame ne omenjajo. Samo to povedo, da je telefon vodoodporen in da se z njim lahko neprekinjeno telefonira vsaj pol ure meter globoko pod vodo (ni kaj, res je skrajni čas, da naredim potapljaški tečaj, da bom lahko uporabil vse prednosti novih tehnologij). No, tudi midva sva ga kupila samo zaradi tega, ker je vodoodporen, ostalo naju ni zanimalo. Strici pri Sonyju že vedo, na katere strune je treba brenkat!

Tudi avto naju je čakal, kot mora. Trgovine so v ZDA ob nedeljah odprte do desetih zvečer, torej sva nabavila še sveži kruh in mleko. Zanimivo, tudi tukaj ljudje ne kradejo nakupovalnih vozičkov. Kot jih tudi ne Slovenci v Mercatorju ali Merkurju. Le avstrijske franšizne trgovine zahtevajo depozit za uporabo nakupovalnega vozička (da potem lahko pri njih zapravljáš denar, hmmm). Kako torej bi lahko sklepal kakorkoli drugače kot le tako, da so Avstrijci pač lopovi po duši. In še škrti po vrhu. Svojo prirojeno lopovščino prodajo za ajn-ojro in če je ta kovanec v igri, postanejo čisti poštenjaki. Zanimivo.

Mala je še tam, kjer sva jo pustila. Še ribiška palica je ostala na palubi. Pa ni treba nikamor vtakniti ajn-ojro, tudi brez tega bi jo lahko vsak odnesel. Kakorkoli, po slabih deset tisoč milj dolgi (zračni) plovbi, se priležeta viskič in bejli. In pipica. In počitek...

če že hči ni prišla na Havaje po rožce, so pa rožce prišle k njej v Ljubljano

zpoznalo novoletno obdarovanje

takoj naslednji dan,ko sva prišla v SLO je zasnežilo - pogled skozi balkonska vrata

pa še eno svečko sem pihnila; Ksenija se je zopet izkazala z dobro torto

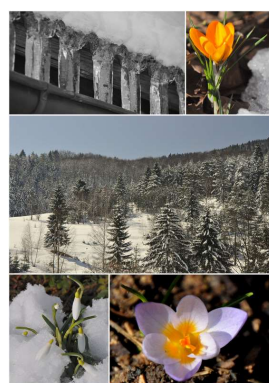
kegljanje z bivšimi sodelavci,nekaterih nisem videla vsaj 8 let

Reini in Sandra sta priletela iz Salzburga na Lesce kar z avionom

roštilj sredi zime zunaj in kurjava "holcarskega šporheta" sredi Celja

sredi marca še vedno veliko snega,a rožce že rinejo na plan

dedi Tone je učill vnuka barvanja, a Jan je rajši kot barval kar pojedel jajčka :)

vnuk Jaka je praznoval svoj prvi rojstni dan; ena "torta" je svinjska krača, ki jo po 1.roj.dnevu sme jesti :)

pa pred odhodom še praznovanje roj.dan Katje

po novem imava tudi vizitke katere je oblikoval Igor Z. in tiskal Simon Ž.

8. april 2013, ponedeljek

Ko Olina, Oahu

Jutro razkrije, da le ni vse tako rožnato, kot je zgledalo sinoči. Paluba je prašna, sprayhood umazan, karkoli primem v roko, ne dela. Za začetek je to WC, pa plina zmanjka, tuš se ne vključi avtomatično, sefu je crknil računalnik, ... Z vsako minuto imam za dve minuti dodatnih opravil na to-do listi. Očitno te stvari le niso narejene za tako dolge pavze. Moram naslednjič, ko se vračam domov, nujno upoštevati to dejstvo. Ali še bolje: se sploh ne vračati.

Odpravim se torej v šoping neta. In nove črpalke za wc. T-Mobile je "koj za ovinkom" mi pove malada simpatična polinezijka na recepciji, West Marine pa tudi ni daleč. Da skrajšam: brez težav pri iskanju mi je to vzelo štiri ure in prevozil sem slabih 100 km. Sem pa zato lastnik novega WiFi routerja. Oni, kupljen v Evropi, tukaj (kljub zagotovitvi reklame) enostavno ne dela in pika. Ampak. Še dobro, da sem potreboval le 4G router. Če bi hotel iPhone 5, bi moral počakati do petka, ko steče prodaja tega telefončka tudi v ZDA. Tudi nakup črpalke se kasneje izkaže za nepotrebne, le zavrteti jo je bilo potrebno in je čudežno začela delati. Krtačke so bile zapackane. No, imam pa tako rezervo, ki jo bom morda kdaj še kako potreboval.

Ker sem se lotil menjave črpalke, se lotim še generalke na veceju. Da bo za nekaj časa mir. Upam! No, nisem dokončal, prej je padel mrak. Za manjana je tako to-do lista precej velika. Vse tisto, kar je bilo planirano za jutri, plus tisto, kar je bilo planirano za danes, plus novo odkrite stvari. Bojim se pa, da se jutrišnje stvari raztegnejo na manjana od manjana. Še dobro, da se manjana v angleščino prevede kot "any day but not today". Razmišljam. Kako se prevede šele manjana od manjana?!

...izredno lepe barve cvetoči kaktus...kar tam nekje ob poti

...

Aloha vsem, ki to prebirate in gledate

9. april 2013, torek

Ko Olina, Oahu

Colleen pride kot smo dogovorjeni. Pride skupaj z listkom, kjer ima napisano, od kod prihaja njen rod. Z Gorenjske. Zmenimo se za upgrade plaht nad glavo. Vaserdiht hočem imeti (po novem imava sicer vaserdiht telefone, a vendar), pa naj je naliv iz katere koli strani. Ko mi je Ivo naredil v Sloveniji smo imeli v mislih le Mediteran, kjer je potrebno paziti predvsem na prepih, v tropih so pa nalivi tisti, ki krojijo design. No, kljub Colleenini želji po zaslužku, tudi po skrbnem pregledu, kaj bi še lahko naredila ne najde ničesar in lahko le pohvali, da že dolgo ni videla tako kakovostno izdelane tende, ki je (skoraj) kot nova tudi po 20.000 miljah pod tropskim soncem. Tudi materiali, pove, so boljši, kot jih ona sploh lahko kupi tukaj. Če že sama ne more do posla, takoj začne pripravljati teren sosedu. Grady, s katerim sem zmenjen za varjenje, da je popolnoma nezanesljiv in da je bolje, da se zmenim z njenim prijateljem. Ok, saj meni je vseeno. Vendar, ko se izkaže, da fant ne zna variti, niti delati z gelcoatom, me veselje do tega mine. In ker se nezanesljivi Grady popoldne pojavi in se zmenimo za soboto, se mi zdi to vseeno boljša rešitev. No, bomo videli. Upam le, da nisem spet pameten tam, kjer ni treba.

Da je bilo vse skupaj danes bolj zabavno, sem se do vratu zakopal v drek in dokončal delo pri dekaminiziranju (ali kako bi imenoval izbijanje kamna iz drek lajtunge) in vece je z novo črpalko in čistimi cevmi spet kot nov. Vsaj letos bi moral delati kot urica. Potem se mi ne da več delati. Še naokoli se mi ne ljubi. Vesna skoči po fasungo in se vrne z novico, da se potapljaškega tečaja v resortu ne da narediti. Škoda. No, vrne se tudi s take away kosilom, ki je za 4 evre po osebi povsem spodobno. Happy hour je ujela. Tak, ta pravi happy hour, ne tisti francoski. Cene so polovične in ne količine (vprašljivo) dvojne. Še motor sfriziram, da ima spet 0 ur. Če bom barko čez kakšnih 20 let prodajal, bom sigurno več dobil zanjo. Vsaj za eno današnje kosilo. Kakorkoli, za manjana je spet ostalo več, kot je bilo planirano še včeraj. Mogoče bo pa tale marina silom prilik postala najin novi dom. Kje je že bilo tako? V Izoli?

pomlad je tudi sem prišla

cvet kaktusa

..pa še malo tukajšnjih zanimivih ptičev: Myna

Brazilian Cardinal

Pacific golden Plover

za tega ne s tako lepim šalom ne vem imena

...pa za to živalco, ki se skriva v travi tudi ne

ti ptiči so pa tako oskubljeni kot po kaki vojni :)

10. april 2013, sredo

Ko Olina, Oahu

Ob treh zjuraj sem pokonci in preverjam maile. Jet leg je vseeno pustil sledove. Ampak, uradovanja je kmalu konec in današnji dan se odločiva prebiti turistično. Hot spot v žep in cel dan sva omrežena. Kjer sva midva, je tudi WiFi! Delajo internetni telefoni in dela internetna navigacija. Res so vsestranski tile novi super-truper telefončki. Prav vse deluje. In to kljub temu, da nismo meter pod vodo.

Oddava pošiljko na pošti, narediva izlet v farmacijo in že sva na poti na Waikiki. Presenečen sem. Pozitivno! Pričakoval sem nekaj v stilu Playe Ingles, pa to ni to. Saj, hoteli so nebotičniki, med njimi ni prostora za dihat, vse je umetno in še kaj bi našel. Ni pa tiste neskončne gužve in norenja. In predvsem ni vsiljivih prodajalcev, švaštarničarjev. Vse poteka silno umirjeno, še posebej promet. Nihče se ne obregne vate, nikjer sitnih oštirjev in nevzgojenih turistov. V lepo urjenih parkih ljudje počivajo v senci, nekatere na tleh, drugi v ležalnikih, spet tretji v skupini slavijo prijateljev rojstni dan za lepo pogrnjeno in bogato obloženo mizo (bravo catering služba!). Sredi parka! Meni je to všeč. Če imam vedno toliko povedat čez Amije, se moram sedaj ugrizniti v jezik. Tudi sama plaža je na isto vižo. Nikjer prodajalcev senčnikov in nikjer vstopnine. In nikjer

pretirane gužve. Park sega do sprehajalne poti z ene strani in plaža z druge. Za plažo pa turkizno morje do rifa. Lepo! Usedevala se še na (zanič) kosilo v lokalček na sami plaži, ki nudi - Illy kavo. Nimajo pa piva, hic!

Zelo pozitivni vtisi, skratka. Čeprav sem nisva prišla na sprehod, ampak s prav posebnim namenom. Hotel sem se prijaviti v potapljaški tečaj in položiti izpit. Vendar. Ravno takrat, ko sva prišla do mojstrov, ki to nudijo, so imeli zaprto zaradi malice. Odlično! Potem pa nič. Kaj vem, potapljanje me ne zanima in verjetno imam sam pri sebi vedno pripravljen izgovor, zakaj tega ne počnem. Res je, da težko izenačujem pritisk v ušesih, pa so mi razložili, kako se ga da in strinjam se, da bi se lahko naučil te obrti. Pa sem si rekel, da naredim izpit v Sloveniji. Ni bilo časa (jasno, da bi se našel, če bi bil interes). Ga bom naredil na Havajih. Tukaj je vse na voljo, pa mi spet smrdi. Enostavno nisem človek, ki bi lahko delal po navodilih v skupini. Izpit bi naredil samo zato, da bi lahko reševal sidro, če se mi zaplete med korale. Čoporativno se tako ali tako ne bi hodil potapljat in potem gledal okoli sebe tako, kot hočejo drugi. Da se sam potapljam pa ne rabim izpita, opremo in znanje pač. Spet dodatna krama. In (bolj verjetno) dodatni izgovor. Potapljanje me očitno ne zanima, pa ne vem zakaj. Ampak, sem si djal, mogoče se pa manjana le premislim.

Popoldan se nameniva na ogled nešnal-monjumenta. Kaj drugega bi na Oahu lahko to bilo, kot nekaj, kar je povezano z vojno. Diamond crater je čisto običajen vulkanski krater nad Honolulujem, ki ima na vrhu sto let star betonski bunker. Strateška lega z lepim razgledom pač. Splabih tristo metrov visok hrib z urejenim dostopom. Kot bi šel na sprehod preko Rožnika. Vendar ne! Opozorilnih tabel je kolikor hočeš. Nikar ne hodite, če niste kondicijsko izredno dobro pripravljeni in oblečeni v pohoniške cotice, obuti v gorske čevlje in s seboj ne trogate vsaj pol galone vode. In obvezne svetilke - pot je speljana tudi skozi (osvetljen) tunel! Pogled na Waikiki z vrha je veličasten, spleča se potruditi. In sva se in res je lep razgled. Je pa tudi Vesna vse skupaj zmogla v polovici objavljenega časa, kolikor naj bi ta res zahtevni vzpon in spust trajal. V japonskah in brez dodatne vode, seveda. Svetilko imamo pa tako ali tako po novem vedno s seboj. V telefonu. Ah, Amiji moji...

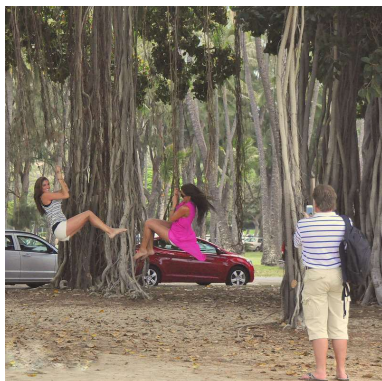
Še malo vožnje po vzhodni obali. Plaže so lepe in predvsem lepo urejene. Kakšna razlika med Havaji in Markeškimi otoki! Hoteli v ozadju pa - stolpnice. Vendar nemoteče. Oahu je za razliko od Big Islanda na privetni strani precej manj poraščen, gozd je bolj šavje kot kaj drugega. So pa kljub temu prepadne vulkanske stene vsaj tako zanimive na pogled, kot tiste na Oa Puju. Mrak se naredi in počasi se odpraviva na tisti del turizma, ki je v deželi Strička Sama najbolj cenjen. V šoping. Res ogromne trgovine z res neverjetno izbiro so vedno (za naše razmere) skoraj prazne. Home Depot (ala naš Bauhaus) je v vsaki vasi in tale v nam najbližji je vsaj dvakrat večji od katerega koli ljubljanskega hardware stora. I nema, da nema! Samo primer, ki je mene zanimal: pri nas bi zaman iskal en kos orodja po SAE standardih, tukaj imajo cele kompletne metričnega. Tudi ostale trgovine so neverjetno dobro založene. Vesna skoči po kruh in je ni ven pol ure. Dve manjši špecariji (vsaka večja od Interspara v City Parku) sta ena do druge. Nakupolandija.

v parku lepo poseda in čisto nič mu ne manjka, kajne ?

pogled na del Waikiki plaže

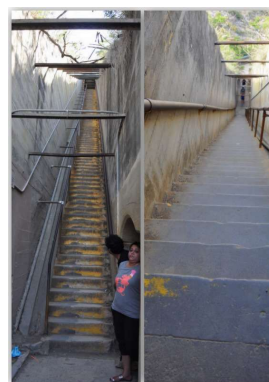
dečvi se gugata na zračnih koreninah, Tone pa fotka (ampak ne s svojim pametnim telefonom, temveč z njunim); jaz pa paparazzo :)

za lunch time si prinesejo mize in stole, prte-kot, če bi to storil pri nas sredi Tivolija

tudi tukaj so brezdomci doma; tukaj ločujejo odpadke kar brezdomci: nabirajo plastične flaše ter jih prodajo - pa so vsi zadovoljni

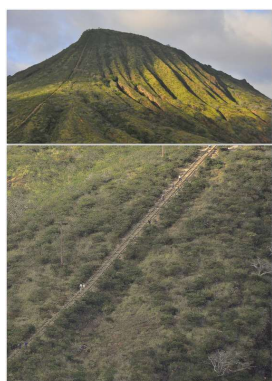
koliko stopnic ... uf ... pa to je samo del poti ..

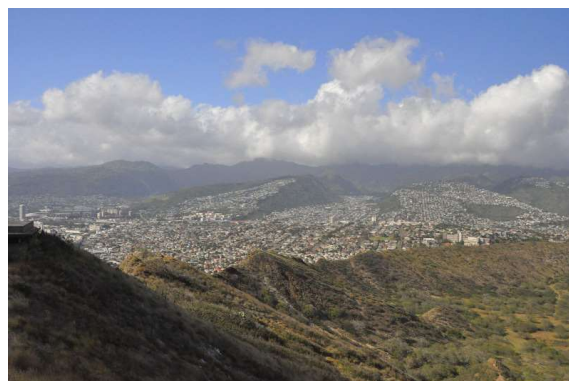
...a je bilo vredno: razgled z vrha fantastičen!

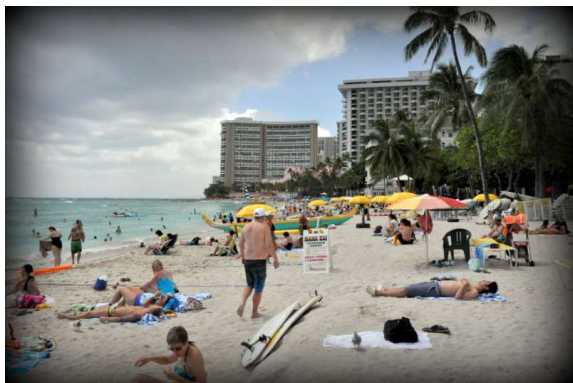
v ozadju Honolulu

hrib do katerega vrha vodijo stopnice... no comment! kot bi naredili štence do vrha šmarne gore

grozno posejlen vsak primeren kotiček zemlje

na sami Waikiki plaži kar dosti ljudi

...in zraven Waikiki plaže večinoma ta nivo hotelov

11. april 2013, četrtek

Ko Olina, Oahu

Po včerajšnji skrajno nezdravi večerji, je današnji zajtrk več kot poživiljajoč. Sinoči sva v poznih urah pojedla vsak svojo skledčko zelene solate s plastičnimi kruhki in še bolj plastičnim prelivom. In pivom. Katastrofa! Sploh ne ubogam svojega zdravnika, ki mi je na dušo položil, da če želim ostati zdrav in brez ledvičnih kamnov, se moram brezpogojno držati diete. Ne smem jesti špinače in podobnih stvari (več ali manj vse zelenjave, si prevajam izraz "podobne stvari") in piti piva v majhnih količinah, ker je škodljivo (v velikih je terapevtsko, logično). Ampak. Z zajtrkom sem napako popravil. Zajtrk je čisto nekaj drugega. Čevapčiči! Tukaj se jim reče pork links in jih Farmer John izdeluje že od leta 1911. Kdaj so že prišli v Deželico? Po prvi vojni iz Srbije morda? S Turki že ne, Turke so Srbi ustavili v Vojni krajini še preden so resno stopili na našo zemljo, kaj šele, da bi nas naučili jesti pravoverne jedi. Vse skupaj posladkam še s kančkom Tabasco čokolade in ... in uzrem se v nebo. Nad mano najprej leti vojaški Antonov in za njim še četica Migov (tudi ti niso civilni, se mi zdi). Radarski sistemi delujejo, rakete so nafilane z gorivom. Ni kaj, vojna se je začela, Kim prihaja.

Danes spet načrtujem turizem. Me prav zanima kaj bova kupila...

Kupila sva preveč. Pravzaprav, premalo za preveč denarja. West marine je res ogromna čendlerija in imajo res vse možne in nemožne igračke. Nekaj od tega jih imava sedaj midva in nekaj od najinih penizov imajo oni. Ampak to še ni vse! Vesna je spet izpolnila anketo in naslednjič sva spet upravičena do popusta. Super, spet bomo zapravljali!

Ampak, lepo po vrsti, West Marine je bila šele (pred)zadnja stvar dnašnjega dne. Zadnja je bilo čakanje v neskončni koloni na 14 (z besedo: štirinajst) pasovni avtocesti. Kako romantičen polinezijski otok je tale Oahu, ahhhh...

Danes se peljeva okoli otoka. In počez. Podežeje še zdaleč ni tako spedenano, kot Waikiki, zahodni, suhi del spominja na ameriški zahod, recimo Arizono, vzhodni pa na Srednjo Ameriko. Hiše in njihova okolica so precej bolj zanemarjene, nemalo jih bolj spominja na barake, kot kaj drugega. Precej predelov je zaprtih za javnost, pa niso privatno ozemlje, kot bi človek pričakoval. Čisto državno ozemlje so. Vojaško. Tudi v zraku se na to temo precej dogaja. Pa ne bi o tem. Sem bil že poučen s strani Vesne, da američani nimajo Migov (oni že ne, Kim jih ima, jasno), ampak letala FX in BX. Ok, ok, ne bom se prerekal, glavno, da so X. V eskadri po tri so potem XXX, kot na internetu?

Srednji del otoka je kmetijski z velikimi plantažami. Tudi pri nas poznani Dole kraljuje s svojo farmo ananasov in vsem kar sodi zraven. V Združenih Državah smo, ne smem tega pozabiti! Če gojiš ananase, moraš imeti na ranču turistični vlakec, jasno. In največji (ah, ja... spet smo pri naj-naj) labirint na svetu. Knosos je bil otročje lahek napram temu tukaj. In potem ima velenjeni turist možnost (proti plačilu seveda) iskati skrite zaklade v tej naj-naj zadevi. Midva sva jih našla vseh 8. V slabi uri. Za 6 dolarjev po osebi. Ali se voziti z vlakcem za 9 dolarjev. Ali... atrakcij je skoraj kot v Disneylandu. No, če pokažeš na blagajni (zastonj) prospekt, ki vabi sem in si ga pobral na prejšnjem štantu, je pa 3 dolarje. Kdo bi jih razumel. Razen v tem, da je to dober posel. Takole na hitro oceniva: nekaj milijonov turistov na leto jih obiše in nekaj milijonov turistov pomeni nekaj deset milijonov dolarjev. Koliko že zaslužijo z ananasom? In v kmetijstvu je potrebno delat! Ni kaj, v sodobnem svetu je najbolj pomembno hitro prilagajanje trenutnim razmeram, ki vladajo na trgu. Tole tukaj je klasičen primer tega. Vsi vodeni ogledi so v angleščini in (Kimovi?) korejščini. In (verjetno malo iz nostalgije) tudi v japonsščini.

Še nekaj postankov, nekaj souvenir šopinga eno katastrofalno zanič in drago kosilo (po vseh teh izkušnjah se še vedno pustiva nasrati, kretena!) in ogled tržnice, farmer's marketa. Napis ob cesti vabi: "Farmer's Market Thursday 3pm - 7 pm". Četrtek je in ura je štiri popoldne, kakšna sreča! Tržnice so vedno nekaj posebnega. Potegneva ročno in zavijeva s ceste. In ... A-ja-ja-ja-jah! Spet sva stopila na mino (logično, saj je vojna). Mislim, da tisti napis ob cesti menjajo vsakih nekaj ur. Saj se niso zlagali, to je že res. Ampak. Mislim, da je malo prej tam viselo nekaj takega "Farmer's Market Thursday 11am - 3 pm" in pred tem "Farmer's Market Thursday 7am - 11 am" in pred tem ... Še prodajalci niso domačini, kupci se pa itak

ve, kdo so. In artikli tudi. Vesna sicer kupi papajino solato (za katero se kasneje izkaže, da je narejena iz buče), vidiva celo pravo korenje (ki bo tam sigurno ostalo še kar nekaj časa, tukaj gre v promet izključno plastično korenje), večina štantov je s hrano (oz. "hrano", v ZDA smo) in to je več ali manj vse. No, ni! Tipično za vsako tržnico: muskontar s konkretnim ozvočenjem špila na ukulele. Sigurno domačinom. Nekaj je pa vseeno res. Pokrajina je čudovita in spet prijetno umirjena. Še slap imajo, pa zanj hočejo 15 dolarjev (preden iz žepa potegneš sedaj že kar malo zmečkan prospekt, jasno).

Tonetov napol zdravi zajtrk (manjka pivo)

mala obrtniška izdelovalnica mila

majstor uliva v posode zmes iz katerega nastane trdo milo

spet prodaja endemične vrste kave ...

embalaža mila v stilu 50-ih

Dole ananas nasadi

del največjega na svetu labirinta ... menda vpisano v Guinnessovo knjigo

Tone uspešno žigosa vsako najdeno točko

malo pa moram tudi "opice zibati "

z vlakom se lahko pelješ po nasadu kave, kakavovca in jasno ananasov

ananasov je veliko vrst, ta je npr. iz Filipinov

čili v xxx oblikah ... havajski je sigurno drugačen :)

12. april 2013, petek

Ko Olina, Oahu

Nov dan, nova (ne)sreča. Prav nič se ne dogaja. Nič razen tega, da sem se spravil nad to-do listo. Tri strani jo je, danes je ena alineja manj. Vesna se spravi nad umazane tende. Cel dan pere, še jaz si ji pridružim, pa se nič ne pozna. Res so zapackane! S takim tempom končava z rednim pomladanskim čiščenjem nekje oktobra. Drugo leto. Ampak, junija morava stran, prihaja sezona orkanov. Hmmm. Mogoče naju pa Kim nažene, v luftu se veliko dogaja. Le to me skrbi, da se podava v nevarnost, če zapustiva Havaje. Kimu do sedaj še ni uspelo nikoli zadeti cilja s svojimi raketami. Torej sva tukaj varna. Kaj pa bo, če izplujeva in bo Kim ciljaj na Havaje?

13. april 2013, sobota**Ko Olina, Oahu**

Grady pride, kot smo zmenjeni. Takoj se tudi loti dela. Ampak. Račji kljun, prinesen od doma, je narejen za neko drugo barko. Tukaj ne gre za tolerančne napake, te se v strojništvu merijo v mikronih. Tole tukaj bolj spominja na zelo šlampastega zidarja. Konstrukcija je sfalena za slabe tri palce (ali po naše za okoli 7 cm)! Pa pride na vrsto fleksane in švasanje. In poliranje. In rezanje teaka. In pomerjanje kot pri krojaču. Rezultat? Enostaven in logičen. Danes vse skupaj še ni narejno. Grady popoldan ne pride, kot sva zmenjena. Dežuje. Ampak bo že prišel. Manjana. Pride pa zato Colleen in pove, da pride spet v ponedeljek. Hmmm... Ampak. Bravo Einstein! Relativnost časa tako dokazano ni vezana na lokalnost. Dalmacija, Grčija, Havaji, vse je isti šmorn.

Bolj me zaskrbi, ko vidim, da mi pri prednji priponi na furlexu manjka vijak. Uf! Točno tisto, česar se najbolj bojim. Če mi odleti ta zajla, sem v pm (to ni tisti pm, ki se ga napiše pri uri in pomeni v Sloveniji "po malici" in tukaj "pred malico", ampak en pm iz čisto drugega konteksta). Ok, tokrat se bom nekako zmazal, ker sem zadevo do časa opazil. Samo. Mogoče je pa kdaj ne bom. Ta vijak se pri običajnem ogledu ne vidi, viden je le če stojiš na pontonu in gledaš barko v premec. Take prilike pa zlepa ne bo več, ko izplujeva.

Dan torej mine v podaljševanju to-do liste - za vsako prečrtano postavko se spomniva in dopiševa dve novi. Spet zapravljava v West Marine, skočiva v Napo po filtre, natočiva gorivo in podaljšava rentiča. Vse skupaj v štirih urah. Vesna skoči še v trgovino po nekaj vrečk hrane: tri ure. Čas ima tukaj definitivno drugačno absolutno dimenzijo, kot v Deželici, vendar enako relativno glede na ostale obmorske dežele. Q.E.D.

14. april 2013, nedelja**Ko Olina, Oahu**

Cel ljubi dan delam, odprem še nekaj gradbišč in (skoraj) nobenega ne dokončam. Vesna skače po trgovinah in frizerajih. Grady pride in odide. In popravlja račji kljun. Ma, saj ne vem, če res ne bi bilo bolje, da bi vse skupaj naredil na novo. Nove so že luknje v trup, nove so dimenzije račjega kljuna, prešvasati bo potrebno tudi podporo. Ves čas nekaj reže in švasa. Ah, ja... Potem naju prekine dež. Tukaj, kjer skoraj nikoli ne dežuje, je že dva dni deževno. In to ravno sedaj, ko smo brez tende. Kaj pa vem, mogoče še zasneži. Kakorkoli, med nalivom se ne da delati, da se pa kaj malega pojesti in popiti. Najine že tako bolj skromne zaloge hitro kopnijo. Zmanjka piva, zmanjka visija, zmanjka belega vina in na koncu z Gradyjem popijeva še steklenico rdečega. Danes ne bomo več delali, tudi če neha deževati. To je bilo jasno že nekaj časa. Jaz nato samo še umrem...

tudi take lepe rožice imajo v resortu

15. april 2013, ponedeljek**Ko Olina, Oahu**

Danes je pomemben dan. Prvič, odkar sva nazaj na barki, je to-do lista manjša, kot dan prej. Prelomnica! S takim tempom bova lahko izplula že maja 2014. To pomeni, da bova tukaj prebila le eno orkansko sezono. Tudi to je že nekaj. Vesna se odpravi v šoping Jabsco spare partov. In jih tudi vse dobi. Bravo Amiji! Pokupi tudi celotno zalogo fuel filtrov (dva) na otoku. Zadnjič sem namreč iz žepa potegnil dva filtra, misleč da so mi v Lescah prodali filter za olje in gorivo, kot sem jih prosil. Da jih imam za mušter. Pa so mi (in nisem preverjal, hic!) prodali dva za olje - upam, da je vsaj eden pravi za Malo. Tako sem kupil po vzorcu. In šele doma opazil, da so vsi za olje. Oljnih filtrov imam tako dovolj do septembra leta 2586. Majstori...

In ko smo že pri majstori. Grady je prišel, se uro zajebaval s šraufom, ki ni in ni hotel v matico (dokler ni povečal luknje v trupu) in nato edino delo, za katerega ga res potrebujem, švasanje, naredil v desetih minutah. Ok, Mala je med tem

podvigom skoraj zgorela, pa smo jo uspešno pogasili. Z vodo. Živel o švasanje v živo na trupu! Potem pade mrak. in ko je mrak nastopa v glavni vlogi Vesna in je na sporedu aroz con camarones. In vino. Zadnje flaške kalifornijca in čilenca. Kakorkoli, po treh flaškah še uspem emajlirati in pisati, sinoči je bilo precej bolj naporno.

Ja, in še to! Še ena katastrofa se je zgodila danes. Ona v Bostonu ni omembe vredna. Tam je imel sigurno Kim prste vmes. Ampak to se mene ne tiče. Itak, če bi tukaj prišel na plan s to hipotezo, se bi mi vsi samo smejali. Bolj pomembne stvari preberem. Berem in ne morem verjeti lastnim očem. In berem še enkrat in preberem iste črke, iste besede, iste stavke. In še enkrat in isto. Ampak, ni druge, kot da je res, kar vidim. Srečo je napisal "Ciao!". Čao. Adijo. Kar tako. In kaj bom sedaj jaz bral vsako jutro? Halo?! Nekateri so pa res freh, kar tako meni nič, tebi nič, nehajo pisati dnevnik. In publike sploh niso nič vprašali za menenje. Vsaj mene ne. Kaj pa če se bralci ne strinjamo s tem? Hja, v rajnkem socializmu je bilo pa to čisto drugače. Tam smo poznali referendum. Če se bralci nismo strinjali z ukinitvijo cajtunga, je ta moral še naprej izhajati, in pika. Pa naj stane kolikor hoče. Sedaj, v dobi super-truper telefonov, pa, eto tkula...

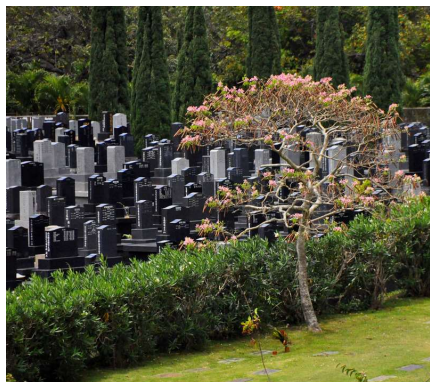
samo zaradi whiskeyja sem kupila, potem pa nobenega okusa po njem

16. april 2013, torek

Ko Olina, Oahu

Pride Colleen, ugotovi, da ni nekaj prav sešila in odide. Pride Grady, ugotovi, da ni nekaj prav sešvasal in odide. Kako domače. Kot bi bil v Dalmaciji. Ali Grčiji. Še vreme se je zrihtalo. Kona veter je mimo, dvigajo se pasati. Temperatura se je podnevi približala tridesetim stopinjam, ponoči je še vedno prijetno hladno za spanje. Idealno. Kar se tiče naju, nič novega. Vesna se preganja po šopingih, jaz se igram z manjšimi (a nujnimi) popravili.

Zvečer pa v šoping cotic. Jaz. Vesna je tokrat le v vlogi turističnega vodiča. Obiščeva en cotni shopping mall in v dobri uri postanem srečni lastnik deset ali dvanajst novih kosov oblačil, od cenениh Gapovih do malo dražjih Tommyjevih in Levisovih. Vse skupaj pa spada v ameriško low cost casual kategorijo. No, vsaj za cote ne bomo zmetali veliko denarja. Kakorkoli, za nekaj časa bo. Še nove Croksove japanke si omissim (pa se kasneje izkaže, da so slabega kroja - žulijo) in via Mala.

hiše vse enake, spomeniki vsi enaki ...

od nog do glave čisto nov: nove hlače, mikica in "čevlji"

17. april 2013, sredo

Ko Olina, Oahu

Vojna je!

Havaji so napadeni! Oahu je doživel zračni napad. Tako piše v Oahu Gazette. In če tako piše, potem že mora biti res. Seveda, kot se za primernega gosta tuje dežele spodobi, sva domačinom takoj na voljo za vsakršno pomoč - na napad se odzoveva v trenutku. Vrag odnio šalu! Z Vesno sva v prvih bojnih vrstah. Celo časopisi so to oznanili in obširno poročajo o najinem herojstvu. Ni šale, ko je vojna, je vojna za vse!

Torej, kako se je vse skupaj začelo. Po jutranji kavici in emailiranju se odpraviva v Pearl Harbor. V muzej, bolj poznan kot Arizona memorial park. Arizona je ime ladje, ki so jo Japonci najbolj spektakularno potopili v luki. Pa naju zanima, kaj je za videti. Kaj lahko (zmagovalci vojne) povedo o enem najbolj sramotnih in nepotrebnih zavezniških porazov v drugi svetovni vojni. Verjetno same superlative. In res je tako. Itak so najboljši, le smolo so imeli. Hja...

No, gremo na ogled. Ampak, zaplete se že pri vstopnini. Cenika je za celo steno. Pa študirava razne kombinacije in nič ne naštudirava. Odločiva se za (skoraj) najdražjo varianto. Combo, ki vsebuje vse. In stopiva do šalterja, da kupiva karte. Imata vstopnice za Arizono? Ne, a jih ne dobiva tukaj? Ne, tukaj dobita samo voucher za slušalke, pojdita na sosednji šalter po vstopnice, brez njih ni možen nakup vaučerja za slušalke. Hmmm... Pa greva na sosednji šalter in nama dajo vstopnice. Cena? Ou-sr-dac-fri. Vizit-tu-arizouna-memorijal-monjument-is-fri-of-čard. Hmmm... Dobro, ne bova se pištolila. In imava v žepu vstopnice in nazaj na prejšnji šalter. Sedaj niti ne vidiva več potrebe po kombotu za 55 dolarjev, raje vzameva samo ogled podmornice za deset baksov. Vključno z self guided tourom. In greva. In sva oba navdušena. Prvič (in verjetno zadnjič) sva se sprehajala (bolje, plazila) po podmornici. Zanimivo. In poučno. Pred začetkom ogleda naju poslikajo, vojaško področje, pač. Tako si misliva. In po koncu ogleda kupiva najnovejše cajtunge. Tudi prav. In izveva, da je vojna...

Ampak, skulirava se in via na čevapčice. Adriatic foods vabi. In zalaufava najine super-truper telefone in mobilne hot spote in naju vodijo po Honoluluju. In pripeljejo na cilj. Ampak. Tam ni Adriatic foodsa. In kar je huje, nihče v okolici še nikoli ni slišal o njih. Hmmm... Ask Google (by phone). In Google pove, da so sicer na isti aveniji, vendar na drugem koncu. Ok, gremo pa tja. In pridemo. In tam - jih ni. Ah, ja... Nimava časa raziskovati zadeve, nazaj v muzej hitiva, najina tura se začinja.

In prideva in si ogledava film in Arizona memorial in - odideva brez vtisov. Nategunac. Sicer zastonj nategunac, vendar pobere precej časa. Memorial sredi morja nad razbitino Arizone je en kos betona in nič več. Ni vredno ogleda. Zanimivo je le puščanje goriva (pikice, ki se pojavljajo na morski gladini in naj bi oznanjale večno življenje mornarjev). Že sedemdeset let je tako in še naslednjih sedemdeset bo. Tako nama povedo. Nikakor se s to razlago ne moreva sprijazniti. Nisva sicer tehnično podučena v tej raboti, vendar nama obema po vseh teh letih izkušenj z Amiji vse skupaj smrdi na Disneyland. Izgleda nama, kot da načrtno spuščajo kapljice goriva v morje. Show, pač. Kaj pa ekologija? Hja. Ranger je bil pripravljen odgovoriti na vsako vprašanje, razen na vprašanje o ekologiji - zakaj že?

In po enem nateguncu sledi... ponovno iskanje čevapov. Sedaj parkirava na drugi lokaciji in greva peš v ekspedicijo. O Adriatic Foods na Nuuanu Ave 1161 ne ve nihče nič. Niti tisti na 1159, niti na 1164. Potem le najdeva pošto na 1170 in končno nekaj izveva. Ou-Marija?! Jap-ši-vos-ej-grejt-kuk. Was? Jap-vos. Ši-klouzd-end-noubodi-nous-vaj. Aha. Nekaj je že. Oštarija je tukaj nekje, ampak je zaprta. Raziskovalna duša nama ne da miru in iščeva dalje. In - ne najdeva. Hic! Spet nihče nič več ne ve. Tam, kjer bi morala biti številka 1161, je sedaj čajnz-đank-fud. In se iz obupa vsedeva (ker sva ob treh popoldan že pošteno lačna) in jaz si naročim ta usrani čajnz-čiken-šit (Vesna je bolj premetena, ona si naroči wrap), ga pojem do polovice in greva. Hja, Hrvatica Marija iz Opatije naju je (Slovenca) spet nasrala. Ma, saj kako bi pa lahko sploh bilo drugače? Tega smo že vajeni. Edina olajševalna okoliščina ji je, da je svojo birtijo postavila sredi Chinatowna. Saj v Šipectownu pri nas se ji tudi ne bi godilo nič bolje. Po hitrem postopku bi jo morala popihat.

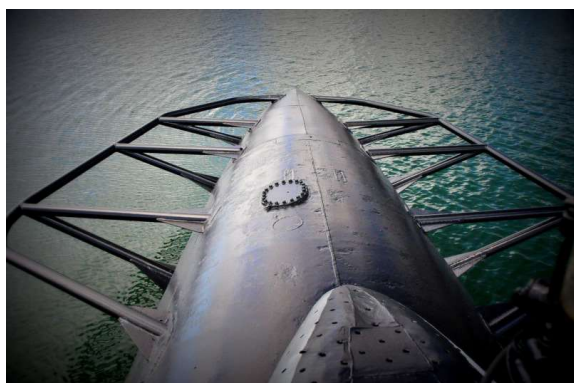
In popihala sva jo še midva. Kratek in drag postanek v West Marine, dolga vožnja po H1 (v rush hour) in nato spet kratko in drago delo Gradyja. Še flaška (na srečo taka, galonska) belega vina in potem dnevnik in spavanac. Jutri, ko imava avto zadnji dan, naju čaka še veliko opravil...

podmornica od zunaj

podmornica znotraj: sto in en tisoč ventilčkov ...

...pa tole ?

US Arizona memorial

menda vsaka kapljica, ki se pojavi na površju je mornarjeva solza ... ajoj amiji, kaj se ne spomnijo

vse poti proč od Havajev so daleč proč :(

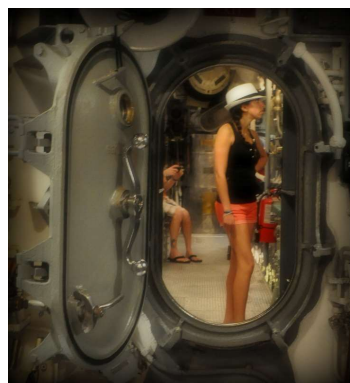
če ima vojska v rokah zadeve, se vse svetí

to pa jaz poziram ...

kitajska cerkev pod stolpnici

luknje so kar majhne za skakanje notri in ven iz prostorov

današnji časopis !

v china townu pri iskanju hrvaške čevapčnice

18. april 2013, četrtek

Ko Olina, Oahu

Sinoči sva zaključila z Gradyjem (s flaško rujnega, kot vedno), danes tudi s Colleen (brez flaške, tudi kot vedno). Potem še šoping pijače in nekaj hrane in iskanje weather station. V celem Honoluluju nimajo takega, ki bi prikazoval tudi zračni tlak. Baje ga ne potrebujejo, ker je tukaj itak vedno enako vreme (le zakaj potem potrebujejo termometer in uro, saj tudi temperatura je ob isti uri vsak dan enaka). Amiji, pač.

Vesna se odpravi do customsov, da se počasi odjavimo. Pa jih seveda zamudi. In tako ostaneva srečna najemnika avtomobila še en dan. Taxi od marine do customsov stane skoraj kot najem avtomobila za en teden. Kdo bi razumel te cene. Morda je to zato, ker jim tukaj ne rečejo taxi, ampak cab. Kakorkoli, pri Dollarju so bili takoj za posel in so brez vprašanja podaljšali najem.

Mala ima nov račji kljun

19. april 2013, petek

Ko Olina, Oahu

Vesna se odpravi do customsov, kupi nekaj stvari in vrne avto. In je noč, ko se vrne. Pove, da do ablasti sploh ni enostavno priti, čisto so jo pregledali že na kapiji, jo skenirali, ji preslikali avto in šele potem spustili naprej. Deset minutni postanek na kapiji je bil to. Če so imeli do sedaj le enajsti september, imajo po novem še maraton. Čisto so obsedeni s tem. En bombni napad in zastave na pol droga po celi državi. No, po eni strani jih razumem, vojsko je potrebno s čim zaposliti. Ali pa ukiniti. Medtem, ko smo pri nas ubrali drugo pot, so oni prvo. Ampak, tako to pri njih je, so pač vojaška država in vse je temu prilagojeno. Saj se še spomnim, kako je bilo včasih tako tudi pri nas, kaj bi se čudil. Kakorkoli, papirje imamo in to je pomembno.

Tudi brez avta smo. V Združenih državah pomeni izguba avtomobila skoraj kot klinično smrt. Nič ne moreš narediti peš. Še do sekreta je predaleč. Avto se odda na letališču, od tam pa taxi do marine. 70\$ one way. Ali pa avtobus za 2,5\$. Ampak. Včeraj sem kar nekaj časa surfal, pa nisem našel povezave. Tokrat na pomoč priskoči domorodka, pokliče na help desk, se da deset minut podučevati o linijah in na koncu izdahne na kateri številki je potrebno sesti ter kje in kdaj se prestopi. In ... vse je špilalo. Je pa potrebno imeti čas za te stvari. Veliko časa. Pravzaprav, veliko časa je potrebno imeti, če greš z avtom, z avtobusom je potrebno imeti ogromno časa. Nič se v tem Honoluluju ne da narediti hitro. Nič.

Sam najprej splezam na jambor. Vse mi izgleda v redu tudi na vrhu. Dobro. Potem se spravim na pospravljanje lockerjev in še nekaj malenkosti. No, vsaka malenkost vzame urico. Ampak, do večera je spet nekaj alinej manj na to-do listi, kar spet ni slabo.

Aloha...še vedno pozdrav iz Ko Oline :)

20. april 2013, sobota

Ko Olina, Oahu

Z neverjetno hitrostjo drviva proti Kauaiu (res bi tile Polinezijci lahko uporabliali več soglasnikov), 80 milj oddaljenemu otoku zahodno od Oahuja. No, tale neverjetna hitrost je v najinem primeru 2 vozla. Pet vozlov vetra od zadaj in precej mirno morje, lep sončni dan (in kasneje zvezdnata noč). Kičasto. A polno naložena barka s polnimi rezervoarji je za tono in pol težja, kot je bila, ko sva pred tremi meseci priplula sem. Nekje se to mora poznati. Malo se je pa tudi trup zapackal z muljem (drugega živeža na trupu ni) v zadnjih treh mesecih. Voda v marini ni bila ravno najčistejša, če se lahko milo izrazim.

Danes nama je torej marinsko življenje dokončno presedlo. Namesto v ponedeljek, kot je bil plan, se odpeljeva kar takoj. Vesna je že tečna, najbrž sem tudi jaz. Morava malo zaciganit. Popoldne sva tako na fuel pontonu in spet so vaje pri točenju goriva, podobno kot na cesti. Mašina hoče od naju ZIP kodo (ne PIN kode, kot bi vsak normalen Zemljan pričakoval). In to petmestno, jasno. Ko jih pobaram, čemu to, mi razložijo, da zato, da bodo vedeli, kam poslati račun. Hmmm... Teta Suzana, pa ti veš kaj govoriš? In ponovi še dvakrat isto - na dva moja malo drugače zastavljena vprašanja. Nekdo tukaj o nečem nima pojma. Najbrž sem to jaz, ki nikakor ne morem razumeti, kako je lahko ZIP koda nadomestek za PIN kodo. Kakorkoli, gorivo po dobrih 90 centov za liter je še kar ugodno, vsaj v primerjavi z Evropo.

po dolgem času spet pospravljen salon - ni več sto in en rezervni del barke

takole pa mora biti kuhinja pospravljena pred plovbo, da ne letijo stvari naokoli

kmalu bo zmanjkalo hladilnika za magnetke

zmrzovalnik napolnjen z mesom (brez tega kapitan ne vozi), pa kakšen drag pršut se tudi znajde v hladilniku

v potopnem hladilniku pa ni, da ni: od piva, vina, vode se znajde tudi ananas, da je primerno ohlajen pred serviranjem

in, končno plovba ...

...jadra ven ... in gremo proti Kauai

21. april 2013, nedelja

Ko Olina, Oahu - Kawiliwili, Kauai

Navsezgodaj se mimo sprehodi nevihtica. Njenih 16 vozlov vetra je končno dovolj, da Mala preskoči osmico. In njene pol ure je tudi dovolj, da se trup očisti vse marinske nesnage. Potem je Mala spet dobra stara Mala. Pri devetih vozlih vetra iz polkrme, (3 boforih, torej) spet mirno kruzamo s šestimi vozli cilju naproti. Je pa včerajšnji pravljčni dan mimo. Morda zato, ker smo zapustili Ko Olino z njenim Disney resortom. Oče Miki Miške očitno poskrbi tudi zato, da otroci čofotajo v umetnih lagunah in ranoraznih bazenčkih in jacuzzi jih v lepem vremenu. Sredi morja pa njegova avtoriteta očitno opeša. Jutro je bolj kot ne oblačno, sonce se le sramežljivo sili skozi oblake.

Kawiliwili. Priveževa se na loading pieru, "max 30 min" piše na tabli. Kaj je sedaj prav: max ali min? In kaj neki predstavlja številka? No, ne bom se preklal z Amiji, raje se naredim, da razumem. Vesna skoči do harbormastra, da se zmeni za privez. Pa je nedelja in ob nedeljah gospod ne dela. To je njegov dan, gospodov dan. Delajo le coastguardovci in prijazno odšpilajo turist info center. Lepo. Ampak, s privezom danes vseeno ne bo nič. Oni, jasno, niso in charge za te zadeve. Manjana. Pa se pojdeva sidrat in ... in se nama ne ljubi oddingirat na obalo. Manjana. Danes bom delal in počival. Saj je vendar gospodov dan. In če je harbormaster gospod, zakaj ne bi bil še jaz.

za roštilj tzatziki s pravim grškim jogurtom in domačimi grškimi olivami

za predjed svinjska reberca - pečeno na novem roštilju, ki tudi slučajno ni tako dober kot tisti stari, ki smo ga bili primorani stran vreči

pogled iz barke

22. april 2013, ponedeljek

Nawiliwili, Kauai

Sinočnji krst novega roštilja je uspel. Spiva do osmih zjutraj. In potem dežuje. Na loading pieru sva tako šele ob enajstih. In s harbormasterko Vesna išče prosti privez. Išče in išče in končno tudi najde. Zadnjega. Pa se prestavimo. Jasno, da ravno sedaj vleče z boka, kako bi sicer lahko sploh bilo. Pa ni bilo problema. Težavica se pojavi, ko se hočeva priključiti na električno. Spet drugačna vtičnica. Ah ja... Vsaj deset jih imam v svoji zbirki, ampak tele pa še ne. The Home Depot vabi. Tudi napetost je drugačna od nam domače. 125 V, 60 Hz. No, v te namene imam pa transformator. Do sedaj je opravljal le ločilno funkcijo, tukaj bo še transformacijsko.

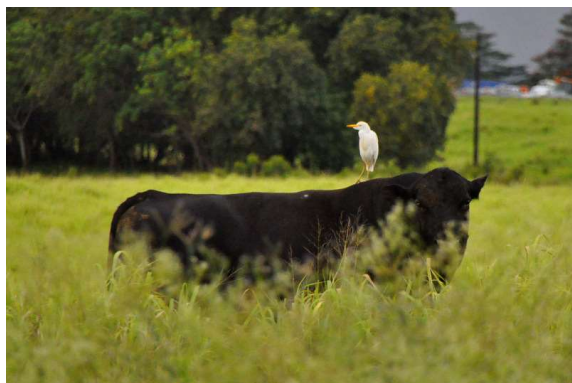
Pa na pot. Rentič firme ne uspemo priklicat, zato pa naju ena izmed treh harbormasterk osebno zapelje do letališča, kjer ... se postavlja v neskončno vrsto čakajočih na avto. Čakava, čakava in dočakava. Samo. Imajo samo vane, take za 8 oseb. In naslednja firma ima samo ... vane, pa spet in spet - vse je razprodano, razen vanov. Uffff... Kaj se spet ponavlja Hilo? Končno pri Dolarju dobiva najmanjše kar imajo, Jeepa. Zlatega. Ne po barvi (ta je fluorescenčno oranžna), ampak

po ceni. Je pa zato avtomobilček čisto nov (ne glede na to, da na njemu piše Since 1941). Novokomponovani džip. Poka po šivih od vse mogoče elektronike, vrata so pa vseno varovana proti preširokemu odpiranju z navadno gurno. Kdo bi razumel ljudi, ki to kupujejo. In potem po lojtri plezajo v kabino. Še meni je močno previsoko, za Vesno je pa vstop in izstop cel projekt. Toliko je neergonomičen, da nima nobenega oprijemala za plezanje. Ima pa zvočnikov kot kakšen karibski kombi.

Kakorkoli, odpeljeva se in se kmalu tudi ustaviva. V ACE kupim baterijski vrtalnik (baterije na 12V lahko filam na barki, četudi je priloženi polnilec za 120V). Točno tako mašince že imam (in sem jo zadnjič skuril v preveliki vrtalni vnemi), le da je stala v Ljubljani pred dvema letoma neprimerno več, kot stane tukaj: 35 dolarjev ali preračunano 27 evrčkov. Sledi ogled slapa in malo kasneje svetilnika na severu otoka v naravnem ptičjem rezervatu. Oboje lepo, svetilnik še posebej. Vendar roko na srce, ni pa, da bi samo zato hodil na Kauai. Še druge vrednote ima. Otok je neprimerno bolj prijeten, kot Oahu. Če drugega ne, že zato ker nima stolpnic in (pre)širokih freewayev. In je zelen, poraščen s pravo džunglo na nekaterih delih. Vidiiva tudi kar nekaj polj, kjer gojijo zelenjavo v vodi. Zanimivo. Tudi plaže ima otok čudovite, lepa oranžna mivka in turkizno morje. In dež, hic!

Po cestah so vsi smerokazi dvojezični. To sem v Združenih državah videl prvič. Dvojezičnost v tem kontekstu pomeni, da so razdalje napisane v miljah in km. Zanimivo. Kakor je zanimiv tudi izraz za pokopališče. Do sedaj sem poznal besedi graveyard in cemetery, sedaj vem še za garden memorial. Še dobro da je bil za tablo britof, sicer ne bi nikoli uganil, kaj so s tem mislili. Tudi beseda tunnel ima drugače pomen, kot jo interpretira moj (rahlo omejeni) um. Jama pod skalnim previsom je to.

Ker imava tako kakovostno ozvočenje, poslušava radio. Logično. In če poslušava, potem tudi slišiva. Program prekinejo in pedvajajo nekaj, čemur bi pri nas rekli prometno obvestilo. Tukaj tudi, le da se nanaša na morje. Prihaja nevihta z vetrom do 34 vozlov. Opozorilo je dovolj obširno, da naštejejo vse možne nevarnosti, ki prežijo na mornarje, celo trombe. Hmmm... In zaključijo s pozivom vsem na morju, da naj "proceed to the nearest all weather safe harbor immediately". No, naju se to ne tiče. Midva sva v safe harborju. Vsaj misliva tako. Kasneje se izkaže, da nevihta le ni bila čisto nedolžna. Od fluorescenčno oranžnega džipa do barke je vsega 50 m, pa sva mokra do kože. Dobesedno. Tega opozorila pa niso dali v obvestilu. Saj, če bi vedela, da bova mokra, ko dežuje, ne bi zapustila avta in če bi bila taka navodila, bi celo prespala v njem. Tale ameriška navodila povsod morda le niso tako butasta. Odkud dete zna... Ampak, se ne sekirava preveč, sita sva, to šteje. Spotoma sva se namreč ustavila v The Shrimp Station. Šrimpki na sto in en način. Jaz sem jih jedel pikantne z lemon grassom, Vesna pečene v kokosovi moki.

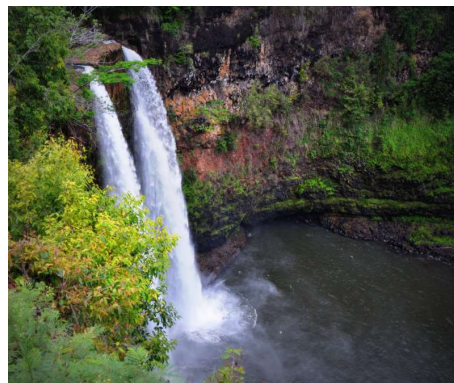
ptič in krava pašeta skupaj, pa konec !

najin avto...ne moreš ga zgrešiti na parkingu :)

po Oahu je to zelenje prava paša za oči

slap ...

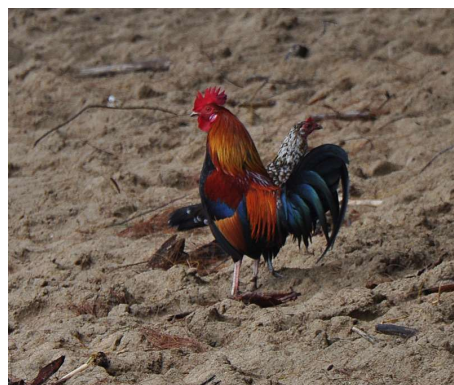
svetilnik ..žal vse fotkano v dežju

kar me veseli na tem otoku je to, da se ukvarjajo tudi s kmetijstvom in ne samo s turizmom

gojenje v vodi .. pa ni riž ... le kaj bi bilo?

no, v dežju so na plaži le petelini, kure in midva

jama po skalnim previsom je tukaj atrakcija

tih deževen dan na peščeni plaži ... le kaj bi drugega pomenila ta dva dežnika zapičena v mivko?

na morju pa uživači na deski in z veslom

le kaj je tako posebnega na tej strehi, da je na njej sto ptičev dežju navkljub?

23. april 2013, torek

Nawiliwili, Kauai

Današnji dan je povsem nekaj drugega, kot včerajšnji. Jutro je lepo in šanse so, da bo dan sončen. Greva na pot. Čimprej, da si vreme prej ne premisli. Tokrat na južni in zahodni del otoka. Tudi tukaj je pokrajina ena lepših, kar sva jih videla od Srednje Amerike dalje. Vsaj na jugovzhodnem delu. Globoki gozdovi vsepovsod. In kjer jih ni, je obdelana zemlja z nasadi kave, zelenjave ali sladkornega trsa (ja, tudi rum proizvajajo!). In povsod tudi wiliwili, drevesa popolnoma prekrita z izrazito rdečimi cvetovi. Vidiš jih na kilometer, pa tudi od blizu so cvetovi atraktivni. Lepo.

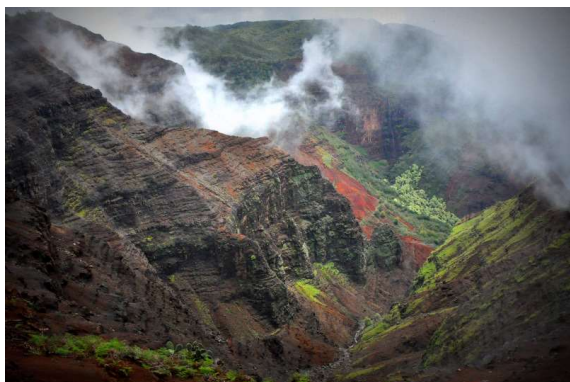
In še nekaj ima ta otok, česar drugje nisva videla. Poleg nene ptic, živijo tukaj tudi divje kure. Tako sva prebrala in sva si predstavljala, da je to še en nategunac. Pa ni. Kokoši in še posebej petelinov je toliko, kot golobov v Benetkah. Kamorkoli pogledaš, jih vidiš. Zanimivo. In zanimivo je tudi, da jih ne lovijo. Očitno so se ljudje tukaj tako specializirali na plastično hrano in jim je še kuretina preveč divja. In lovce na otoku imajo. Kar nekaj lovskih koč sva srečala v hribih. In še več prestreljenih prometnih znakov (mar bi streljali kure za trening, ne pa pleh). Ali pa ... ali pa je to naredil Kim in ne lovci. Kakorkoli, Kim ima tukaj močan vpliv, še glavna otoška bolnišnica se imenuje po njemu: Dr. Peter Kim Hospital.

Prva postojanka je bil torej kanjon. Mark Twain ga je poimenoval The Great Canyon of the Pacific. Da vidimo, če je res kaj na tem. Pravzaprav je. Ok, niti približno ni tako velik in toliko star, mu je pa v narsičem podoben. Morda je še lepši, saj je poln zelenja in zelenju kontrastnega rdečega peščenjaka. Lepo. No, lepo bi bilo, če bi kaj videl. Na prvem lookoutu vidim meglo, meglo, meglo... (ej, Ivan, a sem zadel tvoje šolsko pisanje, a?). Kasneje se malo razpiha in je razgled lep. Imajo pa Amiji (kot vedno) state parke čudovito vzdrževane. Mnogo postajališč je ob poti in vsi so opremljeni za roštiljade. Prečudovito! Pokrajina pa, hmmm..., kot Pokljuka? Ja, kot Pokljuka. Tudi Pokljuka ima na koncu ceste (bivšo?) kasarno. Tukaj je pa vojaška kontrola pacifiškega rednega raketnega prometa. In to na najbolj deževnem koncu sveta. No, samo čakal sem, kdaj pridemo do naj-naj stvari. Pa smo jo našli. Najbolj deževna točka sveta. Ampak. Takih točk imajo Amiji že samo pri sebi kar nekaj, da ne omenjam vseh drugih, ki sem jih že srečal po svetu. In navsezadnje tudi tiste, o kateri sem se učil v šoli in naj bi ležala v Boki Kotsorski. In konec koncev nikakor ne morem in ne morem razumeti, zakaj bi se nekdo na Havajih hvalil s tem. Kaj sicer ne reklamirajo sonca, morja in s palmami obdanih peščenih plaž? Ah, ja...

Iz hribov odpotujeva na morje. Na naj-naj plažo. No, nekaj kilometrska plaža z vsega deset ali dvajset obiskovalci je res lepa. Pot do tja pa nikakor. Še Kenija se bi sramovala tako slabih cest. Pravi Camel Trophy je to. Vendar! Saj imava flourescenčno oranžni Jeep. Za naju ni ovir. No, če sem pošten, če bi imela majhno Nissanovo Micro, bi lažje prevozila to silno cesto, ampak občutek, da si s terencem na terenu je pa res božanski. In zdravilen. Vse ledvične kamne izloči taka vožnja. Vzmetenje je tako, da na koncu ne veš ali ni namenoma narejeno tako, da bolj občutiš vsako luknjo in če le malo hitreje zapeljem, da ne bi toliko čutil vseh teh udarnih jam, avto izgubi vsak stik s cestiščem in samo čakam, kdaj se zavrtimo. Jasno, pogon ima na vsa štiri kolesa ali pa samo zadaj. Groza! In v trenutku mi postane razumljivo opozorilo na vozniškem senčniku nad volanom: nevarnost prevračanja! Katastrofa od avtomobila. In nekateri si take kupujejo za vsakodnevno vožnjo v službo. Mazohisti. No, nekaj je pa le res. V nečem je avto vseeno nekaj posebnega. Tako visoke porabe nisem imel še z nobenim avtomobilom v življenju (pri pogonu samo na zadnja kolesa in pri ameriškem načinu vožnje - popolnoma defenzivno, nikoli preko 80 km/h). 13 litrov na 100 km mi izračuna mašince. V povprečju preko celega dne! Je pa zanimivo, da to cifro izpljune v litrih na 100 km in ne v (za američane običajnih) prevoženih miljah z eno galono. Zavarivanje protivnika, da resnica težje pride na plan? Aja, Jeep je ameriški avto, da ne bo pomote! Kakorkoli, po tehtnem premisleku sem prišel do nedvoumnega sklepa, da je za visoko porabo kriva flourescenčno oranžna barva. Edino avto flourescenčno oranžne barve ima po mojih izkušnjah tako visoko porabo.

Po kameljem popotovanju se ustaviva še na nekaj koncih. Pogledava si lučice (kamor ne bova šla) in na koncu še luknjo v skalah, skozi katero pljuska morje. Podobno, kot sva jo videla na San Andresu, Kolumbijskem otoku v Karibskem morju. No, ta tukaj je precej večja in piš zraka in morja seže nekaj deset metrov visoko. Atraktivno. Sprehodiva (bolje:

sprevoziva) se še skozi Sheratonove, Hayatove in podobne resorte, ogledava nekaj (brezveznih) historic townov, ustaviva pri ruski trdnjavi in počasi zaključiva z dnem. Vse skupaj je sicer zanimivo za pogledati, vendar nič nepozabnega. Vesna se zvečer odpravi še malo na sproščanje v bližnji shopping mall, pa se (na mojo srečo) nič ne sprosti. In dan je mimo.

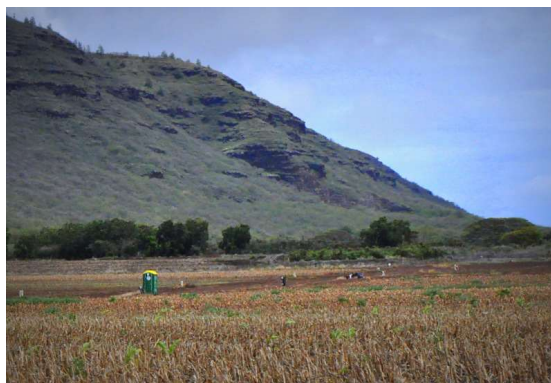
kanjon Waimea

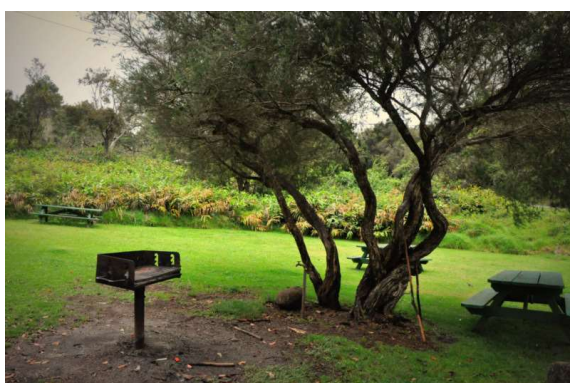
zemlja na tem koncu je res rdeča !!!

pa še z drugega konca kanjon Waimea

le kaj delajo prenosni WCji sredi polj ? videla sva jih nešteto ...

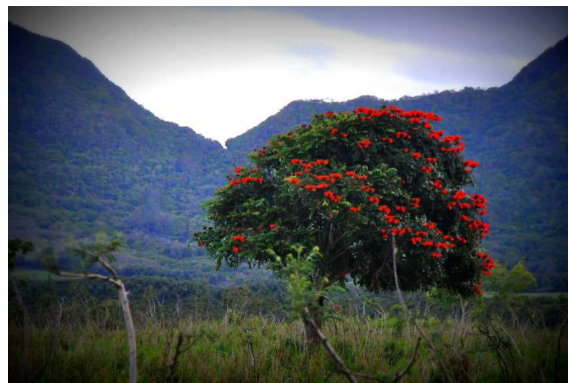
piknik prostor kot se šika: roštilj na oglje, voda, klopca in senca ... potrebujemo še kaj razen mesa in pijače?

ni nas bilo deset na ogromniii peščeni plaži: vzrok: 5 milj luknjičastega makedama se ni ljubilo vsakemu voziti

ena izmed najbolj vlažnih točk na svetu ... bilo je res zelo mokro!

menda se tem živordečim drevesom reče wiliwili

rančev je bilo kar dosti videti ...

bruhanje morja iz luknje

pa ena bolj obljudena plaža

skoraj je že polna luna in cesta se vije skozi dolino ...

24. april 2013, sreda

Nawiliwili, Kauai - Ko Olina, Oahu

Jutro je delavno. Vesna se sicer odpelje po plin, a ga ne dobi. Samo smeji se ji, kakšno plinsko bombo, da ima. Zaplankani Amiji pač niso videli nič drugega, kot samo njihov svet. In v njihovem svetu vlada samo en standard. V Sloveniji tudi, pa vseeno vsak povprečen Slovenec pozna Campin gaz, kaj šele uslužbenci plinarn. Ah, ja...

Potem se odpeljeva vsak do svoje zabave: jaz v muzej, Vesna v šoping. In verjamem, da se je Vesna precej bolje zabavala. Tale muzej ni, da bi se hvalili z njim. Sicer pa ... muzeji so namenjeni zgodovini - koliko jo pa američani sploh premorejo? Še stotič vidim zgodbo o kapitanu Cooku in ruskih trdnjavah na otoku. Družinske fotke kralja, nekaj malega o flori in favni (itak kaj drugega, kot ptic od živalstva na otokih ni bilo) in ... to-je-to. Vesnin šoping je tokrat tudi zame neprimerno boljši, kot muzej. Postanem ponosni lastnik dvojih popolnoma novih kratkih hlač. Yeeees! Pa še enostavne opravke opravi, kot je oddaja pošiljke na pošti, nakup denarja na banki in vračilo avtomobila.

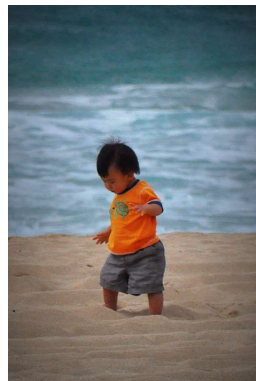
Pa malo degustacije lokalnih piv. Najprej so mi sicer ponujali belgijska, češ kako so dobra, pa sem jih le nekako uspel

naučiti, da so belgijska piva morda res dobra, ampak na Havajih pač ne spadajo v kategorijo "local beer". Ne vem sicer, ali so razumeli, ali so se pa samo naredili tako - stranka ima pač vedno prav. Kakorkoli, pivo z okusom po kokosu zna biti res lokalno. Še k Tajcem na kosilo (bilo je odlično!) in sprehod do barke. Pa spet veselo na delo.

Ob sedmih zvečer pa - izplujeva za Oahu. Te dni ni izrazitih pasatov, fronte se sprehajajo preko otočja. Pet različnih vremenskih napovednih modelov sem preveril in vsak mi pove nekaj drugega. Očitno je ena navadna fronta na delu, kjer jih običajno ni, preveč za katerikoli model. Edino, v čemer se ujemajo je, da bo v noči na petek in v petek precej vetra. Vse ostalo pa eni tako, drugi drugače. Torej greva ali sedaj ali v soboto. Nama je tokrat vreme pomembno, na vzhod plujeva, proti običajnim vetrovom. In proti močnim vetrovom bi tenko piskala. Fronta nama zato še kako prav pride. Fronta pomeni šibke vetrove in v tem primeru imam raje brezvetrje, kot 6 Bf orce.

takole je zgledala "gurtna" pri najinem jeepu :)

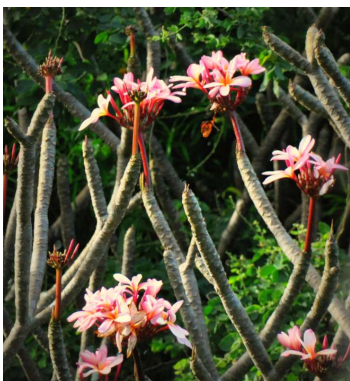
raj za malega fantiča, ki je šele dobro shodil

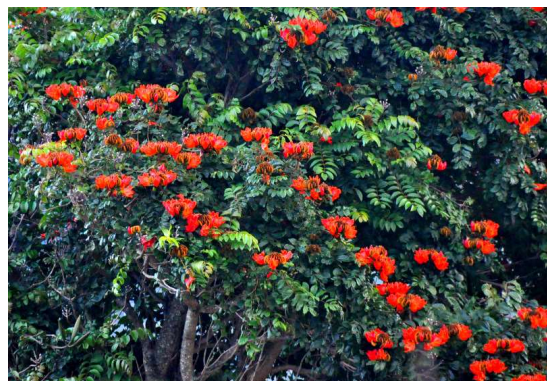
divja koza, ki se je pasla v Wameia kanjonu

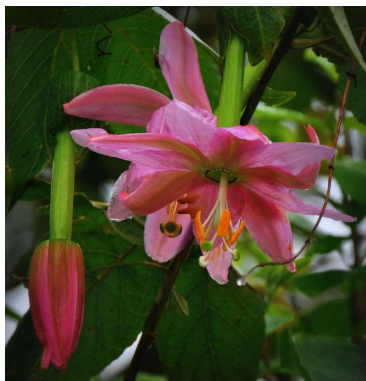
danes bodo pa rožce iz Kauai ...

te so zanimive, ker ni niti enega lista ampak samo cvetovi

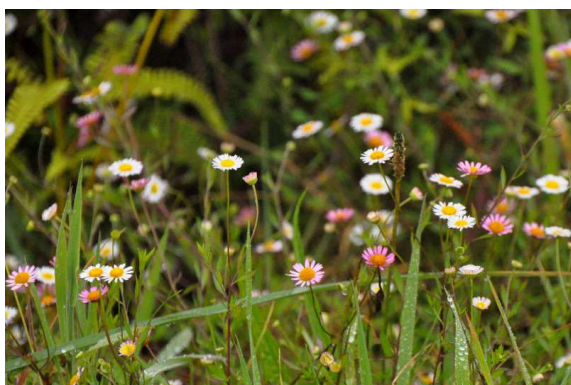
wiliwili od blizu

te so mi še posebno bile všeč, ker so tako dol visele vse

te so tudi odštekane - v bistvu rastejo na drevesu

marjetice, kamilice... nekaj podobnega

zanimiva dekoracija hiše ... posušeni mah

venčki položeni na kamne sredi jase ...

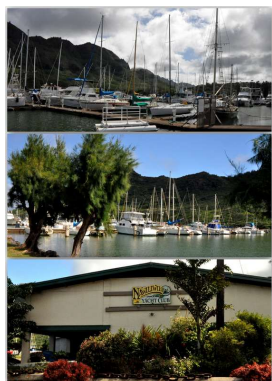
mama kura in njeni piščeti ... fotr se pa petelini kdo ve kje .. :)

25. april 2013, četrtek

Nawiliwili, Kauai - Ko Olina, Oahu

Veter naju tokrat ni izdal. 4 Bf orce in krajšana jadra skoraj do jutra omogočajo plovbo med 6 in 7 vozli, proti jutru veter pade na 2 Bf, hitrost barke pa za kak voz. Zadnih petnajst milj, ko sva v vetrovni senci Oaha, pa ni druge, kot motoriranje po pacifiškem olju. V Ko Olini sva dopoldan lepo zvezana. Lep povratek je bil, ko bi bili le vsi plovi proti vetru taki!

Kauai je bil prijeten otok, ravno prav poseljen, in precej zelen. Celo mangrove so rasle v bližini marine v Nawiliwili. Mangrove smo nazadnje videli v Centralni Ameriki! In z mangrovami povezani spomini so spomini na - komarje. Teh pa tukaj ni. Na celih Havajih jih do sedaj še nikjer nisva srečala. Ne Rainbow State, Mosquito Free State bi se morala imenovati petdeseta država ZDA. Klima in urejenost tukaj sta res čudoviti. Ko bi se le še prehranjevali znali...

marina Nawiliwili

26. april 2013, petek

Ko Olina, Oahu

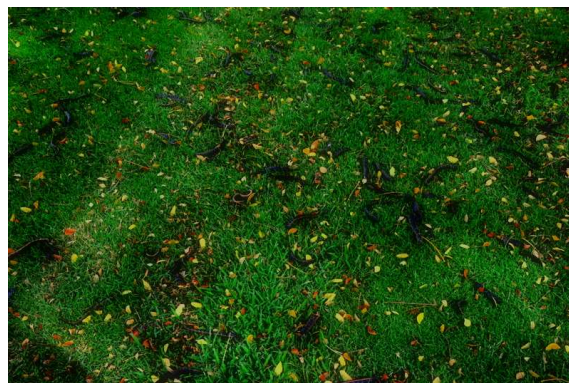
Včeraj sem začel, danes dokončal. Urejanje teaka. Čas imava in nekaj moram početi, pa je prišlo na vrsto tisto, kar sem planiral za kakšno sidrišče. Prvič bom tudi naoljil teak, tako so mi svetovali. Olje da pomaga proti obrabi, so še dodali. Upam, da ne bo delo zaman.

In ko tako zasluženo počivam v kokpitu med fazo beljenja in oljenja, berem knjigo in malček zadremam, me zmoti dež. Ti tropski nalivi so res neverjetni. Na hitro se pripeljejo in še hitreje minejo. Tudi ta. Takoj urno zaprem vsa okna v barki in se uležem nazaj. Standardna procedura. To, da je vreme popolnoma brez oblčka, da je pri enem oknu močno teklo v barko, pri drugem nič in da me Vesna čudno gleda, me sploh ne zmoti v moji veri, da je ena izmed polinezijskih boginj naštimala dež. Zame je z bogovi naravni pojav popolnoma pojasnjen. Pa tokrat le ni bilo tako enostavno. Boginja, kot se kasneje izkaže, z nevihto nima ničesar, ima pa boginja pomladi s prenehanjem nevihte. Hja, celo v polinezijski panteon se je prikradla slovanska boginja in naredila red. Vesna je zaprla vodo in iz počene cevi ni več špricalo naokoli. No, nekaj sem imel pa vseeno prav. Nevihta v trenutku pride in v trenutku preneha. Haugh-ich-habe-gesprochen.

V nedeljo sem začel pogajanja z Inmarsatom, do danes jih še nisem dokončal. Za ugodnejše pakete mi hočejo poslati novo SIM kartico. Zastonj. Do sem vse lepo in prav, ni pa lepo in prav, da mojstri na Mailasailu to delajo cel teden in da bova midva prej odšla iz marine, kot bo paket prispel. In bom spet moral preusmerjat DHL in iskat naokoli njihov office in ... skratka, nepotrebni problemi so na vidiku. Pa najaviti se morava oblastem kdaj in kam izplujeva. In tega ne veva, ker čakava paket. Še dobro, da je Lee Ann razumevajoča in ne komplicira. Slovenske barke za ameriške vode ne morejo dobiti cruising permita, ampak se morajo javiti oblastem za vsak premik. Baje zato, ker Slovenija za svoje morje Američanom tudi ne nudi cruising permita. Res ga ne. Slovenija sploh ne pozna pojma cruising permit, pri nas vsak lahko pluje kjer hoče in kolikor hoče, nikamor se ni treba javljati. Mi, Evropejci, temu rečemo free country. Če se moraš javljati, se imenuje taka dežela pač police country. No, ja, kaj čmo. Vendar! Ni za zastave vse tako. Švicarji in Avstrijci, recimo, lahko za ameriške vode pridobijo cruising permit. Očitno lahko Američani (ker se v njihovem uradnem aktu sklicujejo na recipročnost) tudi pridobijo cruising permit za svobodno kruzanje po vseh avstrijskih ali švicarskih morjih. Bravo, naša diplomacija!

marina se kar prazni

malo za oči spočiti ...

če ni druge igrčke je tudi plenica dobra igrčka :)

pa še ena kičasta iz cocpita

27. april 2013, sobota

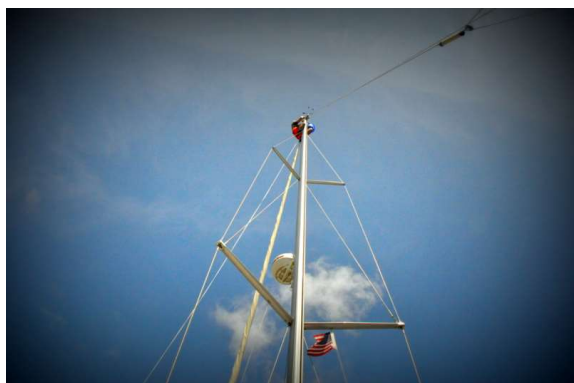
Ko Olina, Oahu

Vesna odštopa v šoping. Pravzaprav se pelje s sosedo, ki gre na letališče in se spotoma ustavita za šoping. Vrne vremensko postajo (prejšnjič so ji prodali vrtno vremensko hišico, mi rabimo pa le barometer, hic!). V času, ko naju ni bilo so pač stekle baterije v tisti, ki je bila na barki. In na celih Havajih do sedaj še nismo uspeli najti nadomestila. Pa bi bilo vseeno zelo pedagoško, ko bi imel na barki barometer...

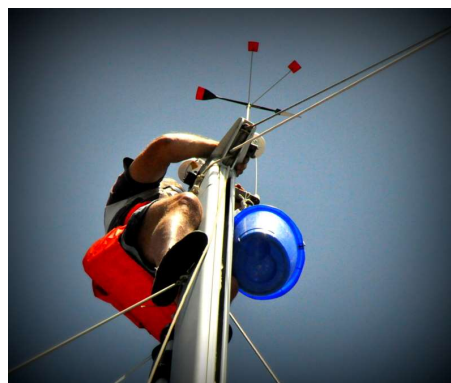
Jaz se medtem ukvarjam z nadaljevanjem pomladanskega čiščenja. Sidrni vinč je spet kot nov, wasermachermaschine spucan v nulo, štriki poštimani in na vrhu jamborja se sveti ganc nova combo lučka. V dveh dneh je bila na Mali iz Velike Britanije, cena 76 funtov (DDVja v EU ne plačam, saj gre roba v izvoz, tukaj pa tudi ne takse, ker sem "boat in transit", logično). Poštne je manj kot poštnine za dobavo v West Marinino trgovino po sistemu "ship to store". V naši trgovini je, jasno, nimajo in bi jo morali naročiti iz centralnega skladišča. Tri dni in dodatnih 22 dolarjev. Pa še do trgovine bi se moral nekako zapeljati. Dvakrat. Pa to niti ni najhuje. V West Marine hočejo imeti za tako lučko natančno 949 dolarjev (za pol slabšo, ki je vidna le miljo naokoli pa 669 dolarjev)! Oboje Lopolight. Lopov light, pravilneje. Kakorkoli, danes sem si imel priliko ogledati vrh jamborja in preklinjati. Mojstri v Izoli so mi zmontirali moje lučke tako, da so jih privijačili na nosilne ploščice in to (jasno, kako drugače) narobe. Tako, da je glava vijaka nedostopna, ko je ploščica pritrjena na jambor. Pritrjena pomeni prinetana. Mojstri, mojstri... Kaj naj sedaj na vrhu jamborja vrtam stare nete in nato popnetam nazaj? Stojte na eni nogi na pritrdilu sprednje pripone? Špin dviznica namreč ni speljana na vrh jamborja in sem sedeč v stolčku pol metra pod vrhom, višje ne gre. In če bi mi pri taki raboti kaj ne padlo iz rok, nič nočem. Trk s palubo (bor mašine, recimo) s hitrostjo 45 km/h najbrž ni nekaj, kar bi si neskončno želel. No, z nekaj čarovnije in kančkom sekundnega lepila ter veliko dozo upanja, da ne bom imel več toliko vetra, kot januarja, je zadeva le urejena.

Potem pa - na plažo. Prvič, odkar sva na Havajih! Resort ima res vzorno urejene (umetne) lagune. Štiri. Morje lepo, čisto, pretočno, pred morjem koralna mivka, v nadaljevanju palme in pod palmami (umetno gojena) tepih trava, namenjena ležanju. Mivka je samo za dostop do morja. In za gradnjo peščenih gradov, seveda. Še na golf igrišču nimajo tako lepo gojene trave. Da ne govorim o vsem ostalem, od sanitarij, do tušev in še česa. Urejenost je taka, da bi bila primerna za prav vsakega - še najbolj prestrašen Slovenec, ki ni nikoli uspel priti dlje kot do Dalmacije, bi se tukaj res lepo počutil. In kar je še posebej neverjetno: niti enega kosa mrčesa! Kako jim je to uspelo, je zame še vedno največja neznanka.

Popoldan se Vesna poguča z Dougom in Carlo. Na Fanning Island sta namenjena. Midva tudi. Mogoče se pa kaj še srečamo. Večer je namenjen branju in pljuckanju žlobundre. Žlobundra, to je malček vina, malček Fante in ogromno vode. Lepo ohlajeno. Zahteve za vino za te vrste cocktail so rahlo specifične. Mora biti v štiroglati, kartonski embalaži, ki je količinsko izdatna in ne predraga. Na konkursu je zmagal Cabernet Sauvignon blagovne znamke Franzia. Ne, ni iz Francije, iz Španije je. Za kak bolj svečan trenutek je pa itak v hladilniku vedno kakšna (do rosišča ohlajena) flaška Čilenca...

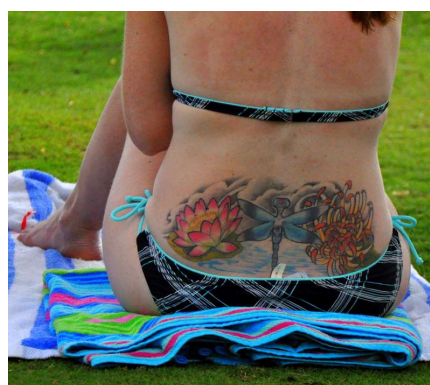
no, pa sem ga spravila čisto na vrh jamborja

pogoji dela niso enostavni

na svojo odgovornost sva šla plavati ajoj ...

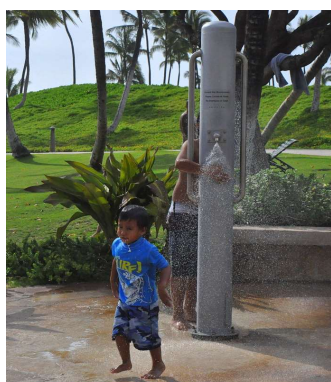
imam že prav kompleks, ker nisem nič tetovirana ... skoraj ni osebe, ki ne bi imela vsaj en majhen košček pobarvan ...

ena izmed lagun

tepih pod palmami

tuši povsod ...

prostora za poležavanje kolikor hočeš: ni panike položiti brisače, ni pretepa za ležalnike ..

28. april 2013, nedelja

Ko Olina, Oahu

Kako strašno ekološko sva osveščena, sva pravzaprav spoznala šele danes. Kot rečeno, je na natečaju za najbolj primerno vino zmagala Francija, razpisni kriteriji so bili jasni. Vendar, to je bilo še v mračnih, neekoloških časih. Danes bi razpis izgledal povsem drugače. Nekako takole: (1) cena 0 točk, (2) oblika 0 točk, (3) ogljikov odtis 100 točk. Poglejmo zakaj. Francija (ki jo želimo izbrati na razpisu, ker najbolj ustreza kriterijema 1 in 2) je poleg vsega še najbolj "world's most carbon efficient vine". Tako piše na kartonu. In če tako piše, potem že mora bit res. Obrazložitev sledi. 50% bolj je karbon-efišent, kot buteljke (nedvomno drži), lažja je kot buteljke (tudi res), zaradi oblike embalaže je potrebno manj tovornjakov (ki kurijo diesel, onesnažujejo okolje in proizvajajo toplogredne pline) za dostavo. Res je! In to še ni vse. Vgrajena vinska pipa dodatno znižuje obremenitev okolja za 85%, saj za toliko zmanjša količino odpadkov. Neverjetno! Ja, ni kaj, sedaj ko smo končno prilezli iz stoletne zablode, se bomo končno le začeli obnašati ekološko. Tako se od nas pričakuje, tako je moderno (da ne rečem "in") in tako je prav. Pijmo Franzio! Vendar. Nekaj me vseeno šraufa. Če se samo malo ozrem nazaj, smo mi ekološko živeli že dobrih 20 let nazaj. In cel svet tudi dobro stoletje ali toliko nazaj. Ja, takrat je bila doba ekologije. Nobene nepotrebne plastične embalaže. Potem pa... potem je prišel kapitalizem. Nekdo je nekoč rekel: edina razlika med kapitalizmom in komunizmom je v embalaži. Danes vemo, da tudi v ekologiji...

Sicer pa sem danes nastavlil Frijevo novoletno darilce izpred nekaj let - posodico za svinčnike. Uro ima na sprednji strani. In dokler ne nabaviva nove vremenske postaje, sem jo (s pravico kapitana, ki mi valjda pripada) razglasil za uradni ladijski kronometer. Naj živi navtična tehnologija! In ker imava sedaj uradno uro in ker ta ura kaže skoraj dve popoldan in ker se ob dveh začne happy hour v lokalni oštariji in ker sva že malce lačna - evo nas tamo!

No, začne se ob dveh, to je res. Vendar le med tednom. Ob nedeljah pa ne. Hic! Kakorkoli, za 50 zelencev pojeva obupno slabo kosilo, čeprav naročiva po najinem okusu najboljše (tudi 25 dolarjev po veselourni tarifi jih še zdaleč ni vredno) in komaj pojeva, je že mojster kelner pri mizi s čekom (ček pomeni račun v amerišščini, da ne bo pomote). Še dobro, da sem še med jedjo naročil drugo pivo. Malo se nama to zdi zaman. Čeprav se mojster neskončno opravičuje, ko mu poveva, da bi morda še malo posedela in kaj popila, se raje prestaviva v obalni kafič.

Vmes je čas za foto safari. V glavni vlogi nastopa Oahu railway, bivša železnica za transport sladkornega trsa. Restavrirana je in postajo ima tudi v Ko Olini. In nastopajo tudi vse štiri lagune v Ko Olini. Disneyland. Sicer je pa to vendar razumljivo, med dvema prestižnima Marriotoma se dviga razkošen Disney Resort z vso pripadajočo infrastrukturo za otroke. Vključno s poročno kapelo.

Izbira piva v Marriotovi oštariji ob laguni je boljša kot pri amerikaniziranih Mehičanih, razgled tudi. Lahko celo uživava v playoffu NBA. Warriorjem gre super do polovice tekme. Naprej ne vem, je konec hepi-aura. Zanimivo, kamorkoli sva se usedla in izbirala med nepregledno vrsto pip za točenje piva, povsod nudijo free samples (takole po deci piva v majhnem kozarčku) in potem se po kakšnih petih ali šestih samplih odločiš za pivo, ki bi ga pil (jaz bi temu rekel drugo pivo glede na skupno količino samplov). Jasno, da vsakič na novo najprej povem, da ne poznam njihovih piv, naj mi dajo najprej sample. Itak. Balkanac. No, sicer je pa cena enega piva tukaj približno taka kot cena za šteko v Panami. Že lahko nudijo fri-semble. Pet dolarjev in dva quarterja v happy hour. Plus tax, plus (obvezen) tip. Dve pinti piva po nereduciranih cenah sta tako med brati 25 dolarjev. Ko Olina, Oahu, Hawaii, pač. Da ne govorim o cenah cocktailov. Pod 15 dolarsonov jih ni. V happy hour. Še Vesna pije pivo!

pijeva eko vino

pa, da še malo razkažem resort...: golf igrišče

nimam pojma kaj pomeni ta znak z roko, ki mi ga je tip na levi pokazal ?

takole se pa vlakec fura skozi resort - ob vikendih

hiše - menda nekateri kar stalno živijo tukaj

Disney hotel

kapelica za poroke

ta je pa še bolj odštekana - v glavnem se poročajo japonsci

hotel Marriot

naš D pomol

...pa še ena lepa rožca...

kičast zaključek dneva ...fotka iz cospita

29. april 2013, ponedeljek

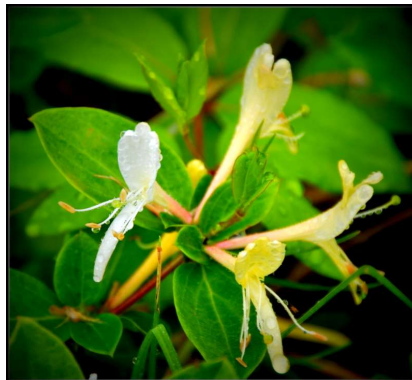
Ko Olina, Oahu

Čakam in ne dočakam. Inmarsatove nove SIM kartice, namreč. Popoldan je sicer pošiljka prispela v Honolulu, do naju pa, upam, jutri. In jutri (spet, upam!) končno zapustiva Ko Olino in se napotiva malo bolj zanimivemu življenju naproti. Še nekaj manj potrebnih stvari se lotim. Najprej naštimam nov alarm za generator, ki je po novem tudi zvočni, dodatno fiksiram satelitsko anteno - gobico, očedim in namažem krmilni mehanizem, še enkrat naoljim teak in očistim bok barke (v Nawiliwiliju imajo na landing pontonu tako lepe črne gume, da vsi naši fenderji niso dovolj beli, da ne bi bil tudi trup sedaj črno poflekan). Akcija za v dingi. Pa ne gre in ne gre stran. Dokler ne dobim navodil iz Deželice. Polirna pasta me naredi carja, vladarja nad umazanijo na boku. Hvala, Miha! Počnem torej same take stvari, ki bi sicer lahko počakale. In tudi bi. Saj popackan bok me res ne moti, ker ga ne vidim s palube - kako ga vidijo drugi mi pa malo mar.

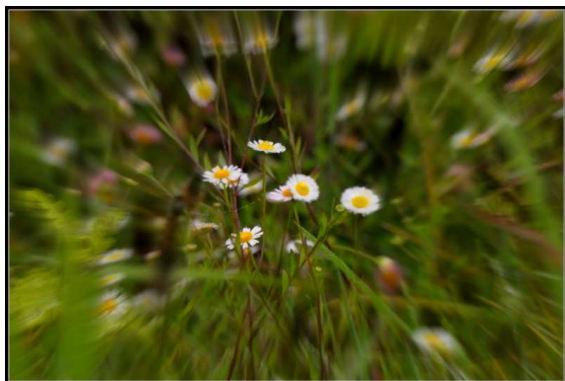
Vmes malo berem, malo pljuckam pivo. Vesna pripravi za kosilo odlične bifteke. Tako dobrega mesa že dolgo nisva jedla. Ja, Amiji imajo res odlično meso v trgovinah (in katastrofalno v gostilnah, če je cena porcije pod 50 dolarjev). In cena? Smešna. 50% off je bilo včeraj, ker je rok uporabe samo do danes. Pa, saj danes ga bova vendar jedla. Kot nalašč. In ko tako po kosilu ležim v cockpitu in berem, da pomeni Mala v Polinezijsčini vrt ali nasad. Nekaj za Vesno! Vsekakor lepši pomen, kot v Španščini...

to bodičasto grmovje tako diši in polno ga je v resortu

tudi to grmovje je iz Ko Oline ... ni kaj, vrtnarji imajo veliko dela

marjetice so pa še iz Kauai

30. april 2013, torek

Ko Olina - Waikiki, Oahu

Dan je eno samo zoprno čakanje na paketek. Prav najedajo mi živce tile dehaelovci. Danes je še vremensko okno za plovbo na vzhod, sledi nekaj pasatnih dni, ko bo neprimerno težje, če že nemogoče prepluti kanal med Oahujem in Molokajem. In marine v Ko Olini sem tudi že neskončno sit. Več časa sva prebila tukaj, kot v Izoli. Groza!

Ob dvanajstih postane jasno, da sva customse danes zamudila. Morda se popoldne lahko prestaviva vsaj do Ala Wai harborja na Waikikiju, če bodo imeli sploh prostor za naju. Da vsaj malo zamenjava okolje. Ampak, prej mora priti pisemce z Inmarsatovo SIM kartico...

Pisemce pride malo pred drugo uro in ob dveh je Mala odvezana in po olju brzi Ala Wai harborju naproti. Prepozna bova, posadke ne bo več tam, ko prispeva. Pa pokličeva, da nama določijo številko priveza. Tri marine so v luki, skupno imajo preko 1000 privezov. Ampak. Nič ne bo. Na eni številki nama povedo, da so polni, na ostalih dveh se pa sploh ne javijo. Plan B. Sidrišče pred Waikikijem.

Slaba varianta, vendar nimava druge izbire. Sidro ne drži, petkrat sva ga metala. Tanka plast mivke preko koral. No, drži do dobrih 2000 obratov, dovolj za vetrove do 4 Bf, več pa ne. Ker za ponoči ni napovedanih resnih vetrov, zamižim na eno oko. Ne bom dobro spal, to mi je jasno. Pa še precej roli je vse skupaj. Not exactly marina (četudi je Waikiki)...

Imava pa zato pogled iz kokpita naravnost na svetovljanski Waikiki. In ko pade mrak, na ognjemet. Na predvečer mednarodnega praznika dela (ki je pri njih z zakonom prepovedan) imajo Američani ognjemet? In to tak, resen, daljši in lepši, kot je naš novoletni z Ljubljanskega Gradu. Halo?! Čudeži se dogajajo tudi tukaj, ni kaj. No, morda pa le ni povezan s praznikom dela, ampak predstavlja zaključek proslav za letošnji 30. april, ko je bil na Nizozemskem zadnji kraljičin dan. Drugo leto bo kraljevi.

sedaj pa res adijo Ko Olina !

ko skoraj sonce pade v morje, veslači planejo na plan in veslajo kot, da je tekma

downtown Honolulu ob sončnem zahodu

ta katamaran je verjetno za kar zajeten denar peljal turiste na plovbo ob sončnem zahodu - vrteli so se pa večinoma po zalivu pred Waikiki; Big brother pa s helikopterjem nad nami :)

ognjemet, ta fotka je še najmanj stresena od rolanja

no, če pa zna kdo narediti večerno fotko ognjemeta ob predpostavki, da se barka fajn rola levo in desno, potem prosim za navodila ... to je max kar mi je uspelo;